

— Не ме посрещна много любезно... но съ нейното гайле сега! Не ѝ се приказва. И очитѣ — лѣснали като отъ треска. Е, що правишъ, мари щерко? — думамъ. — Не си добре нѣщо съ здравето? Що не вземешъ хининъ, аспирина. Иди при докторъ, настинала си заремъ. — Виждамъ, иска да ме спре. Мжчно ѝ е. Викамъ: — Гледай се, дете златно имашъ! Ще мине това. Ваньови работи! — Мълчи, гледа ме жално, нищо не отговори. Азъ пакъ ѝ приказвахъ. Викамъ — слушай, мари щерко, всички мжже сж такива! Зеръ го лъже оная... Господъ да я убие! — Спре ме.

— Моля ти се — казва, — не ми приказвай за него. Вие какъ сте? Та-те? — И казва така като че ли не иска да каже тате. Ама рече. — Е, какъ сме — викамъ — слава Богу! Татко ти само охка, пѣшка, вика — Ваню, Ваню, да ми направи този срамъ! Да умра по-добре, да умра. — Стига — викамъ му азъ, — стига хленчи. Има лоши жени. Защо народътъ вика — Богъ да чува отъ огънь, отъ вода и отъ лоша жена! Ваню, що? Излъгала го оная...

— Моля ти се, — казва Магда, — моля ти се не ми приказвай повече за това.

— И току стана. Черпи ме бомбонче. Мисля си — сладкото си го остави. Що взе — нищо! Пренесе си само кревата, два стола и единъ сандѣкъ. Пакъ ѝ приказвамъ, а гледамъ иска да ме изпрати по-скоро. — Де е Славчето? — питамъ. — Да го видя искамъ.

— Славчето — вика, — е на двора, ще я видишъ като си отивашъ. — Станахъ си. Що да я мжча повече. Разбирамъ, не съмъ дете. А на вратата дори ми рече:

— Моля те, не идвай... често. Това ми кжса сърдцето... Ще ви пращамъ Славчето въ недѣля да го виждате... Мене ме оставете... И трепери. Мене ми се доплака. Сбраха ми се сълзитѣ. Цѣлунахъ я на вратата.

— Недей, синко, — викамъ, — не си губи младостъта... Ето разболѣла си се. Добъръ е Господъ... Ще мине всичко...

— Ще мине — казва, — като ме изнесатъ отъ тука...

— И затвори вратата, избѣга вжтре. Така и не видѣхъ детето. Викахъ го — Славче, Славче! Отишло нѣкжде... у комшиитѣ... Синко!

И изведнажъ, тя, твърдата, която рѣдко, при голѣмо нещастие плаче, жалко се разплаква. Устата ѝ трепери и се криви. Лицето ѝ става изведнажъ старо. И съ едва сдържани ридания, тя казва:

— Охъ, да ни чува Господъ! Какво е това? Защо ни наказва Господъ! Синко... имай милость, зеръ искашъ да умре?